בב א מיי' פ"ד מהל' ערכין

שינויי נוסחאות

ל] רכי אלעזר אומר (ש"מ), ב] דר' אלעזר כדמניא (ש"מ), ג] אלא לאו לר' אלעזר (ש"מ), דן וש"מ

טעמא דר' אלעזר מהכא. mmm.

קשנות זו הצעור מהכם, (ש"מ), ה]וחילטריך למכתב לאשר קנהו ואצטריך למכתב לא יגאל דחי

ש"מ), ז] וגו' אם מכר את השדה

וגו׳ והיה כו' ור' אלעזר מסרס

ליה (ש"m). קו בלאתו ביובל לכה (ש"מ), אן בכותו ביובק לכהנים (ש"מ), ע] מה"ד אלא לחו (ש"מ), י] דחמר ביובל שני נמי

לאו (ש"ח), ין דאמר ביובד פני ... (ש"ח), יא] והקדישה כהן ביובל יידר מכרה, יג] וגאלה

(ש"ם), יכן הגוכל לנכנס, יגן המסט אחד מיד גזבר ההקדש בשויה כשיגיע היובל ישוב השדה לאשר קנהו מאתו [סס"ל ומס"ל:] יכול לאשר קנהו זה

מאתו דהיינו גזבר שמכרה לזה

[הס"ד] (ש"מ), יד] שהקדישה סתם מכר אינה אלא עד היובל

מכר אינה אלא עד היובל [הס"ל ומה"ל:] וגאלה אחר מיד הקדש יכול כשהיא חוזרת

ביובל תחזור כמו שדה מקנה ותחזור לבעלים (ש"מ), **עו**ן לכהנים

ס"ד (צ"ק), עו] כדין שום אדם הס"ד (צ"ק), טון כדין שום סדס (ש"ח), וכחק נמן מחק מיכת שדה, יון קרם דהקדש יהם (ש"ח), יון קרם דהקדש יהם (ש"ח), יון לכהנים למח"ו וער יענ"ק, יון לכהנים למח הינמרין (ש"ח).

כ"ל אלא למר רט"ה,
 כל] ולר"ש (צ"ק), ככן כדפו"ר
 אלעזר, כגן כן שהול (צ"ק),
 כדום בהאי גאולה (צ"ק),

(ל) וב"ב קים: מנחות עד.ן, ב) וסנהדרין עח.ן,

תורה אור השלם

ו. וְאם לֹא יְגְאַל אֶת הַשְּׁדָה וְאם מְכֵּר אֶת הַשְּׁדָה לְאִישׁ אַתַר לֹא יִנְּאַל עוד: ויקרא כו כ בְּשְׁנָת הַיּוֹבֵל יְשׁוֹב הַשְּׁדָה.

לְאֲשֶׁר קָנָהוּ מֵאָתוּ לַאֲשֶׁר לוֹ אֲחָזַת הָאֶרֶץ: ויקרא כז כד

הגהות הב"ח

 (A) גמ' ר' אליעור אומר לא
 נכנסין ולא נוחנין מ"ט דרבי
 אליעזר אמר רבא אמר קרא
 ואס לא יגאל: (צ) שם מ"ל לאשר קנהו ואלטרין למיכתב לאשר קנהו ואצטרין למיכתב לאשר קבהו ואצטרין למיכתב לא יגאל דאי כמב רחמנא: (2) רש"י ד"ה שילאתה לכהנים וכו' והקדישה כהן ביובל שני:

מוסף רש"י הכהגים והלוים מקדישין לעולם. לפי שנאמר צמקדיש שדה אחוה ואם לא יגאל את השדה שלים להחום לכן יצבול מת משלים בעלים, ומכר גובר את השדה לאיש אחר לא יגאל עוד, אלא יוצאה לכהנים ביובל, הלוים גואלין לעולם (ר"ה בש). והקדישה ואחר כך מת אביר. אע"ג דנשעת הקדש הואי שדה מקנה, הואיל ולאחר הואי שדה מקובה, הואי ואחר מקובה הואי ואחר מעת אביו היי בדה אחרות. שתהא לפביר כשדה אחרות. ונפדית בממשים שקלים ואל בשויה (יכעייל יד.). או: שדה אחרות אם הקדשה וא מאלה קודם היובל ומכרה גובר לאחר אינה מגלת עד רושהיא יוצאה ביובל מער אינה במאלת עד רושהיא יוצאה ביובל היובר לאחר אינה שה אחרות הבאלת עד רושהיא יוצאה ביובל נגחנת עוד וכשהים יונחה פיזכנ מיד הלוקחה מן הגובר מתחלקת לכהנים, שנאמר ואם לא יגאל את השדה וגו' והיה השדה בצאתו יסקלים וגדי ויסים הסקלים כותות וגרי, ושדה מקנה כשהקדישה ולא גאלה ומכרה הגובר כשהיא יוצאה ביובל חוזרת לבעלים הראשונים שמכרוה למקדיש, שואר בשנת שמכרוה למקדיש, שואר בשנת היובל ישוב השדה לחשר קנהו מחמו וגו', מנין ללוקח שדה מחביו והקדישה בחיי חביו בעודה נמכי הסקר שה כמי מכיו כמודם בידו שדה מקנה, ואחר כך מת אביו ונעשית לו אחוה, מנין שתהא לפניו כשדה אחוה, אם לא גאלה ומכרה הגובר שיולאה מ המכה התככה החוכל שיונחה לכהנים ביובל (גיטין מח.). אשר לא משדה אחרותו. קכל מיניל הול (שם). שדה שאינה ראויה. בשעה שהקדישה להיות לו שדה למחוה לעולם (שם) יש לה דין שדה מקנה לפדות בשוויה (לעיל יד:). יצתה זו שראויה להיות יום. יצונה זו שואויה היהות שדה אחוזה. וכל שכן מת אביו ואחר כך הקדישה דבשעת הקדש כבר היתה אחוזה (גיטין שם). ר' מאיר אומר. זו אינה שדה אחוזה מאיר אומר. זו אינה שדה אחוזה יחוזכת לו מחמת אביו שמכרה לו וקרא כי אמא למת אביו ואחר כך הקראם אתא (שם) שהיא שדה אחוזה בשעה שהקדישה, דמילו לא מת אביו היתה חוזרת ביובל לאביו, כדכתיב בשנת היובל ישוב השדה לולמר קנהו מאמו, ועתה כשמת לאשר קנהו מאמו, ועתה כשמת אביו הרי היא לו שדה אחוזה, אבל הקדישה ואחר כך מת אביו ס"ל לר"מ דאינה כשדה אחוזה (חשב"ם ב"ב עב:). ואחר כך הקדישה. לבשעת הקדש הוים שדה חחוה,

סו לכהנים דמשמע דמשהגיע יובל לא תגאל עוד ותיפוק לכהנים אפי׳ לא מכרה גזבר: יכול לא סהא נגאלם. לבעלים אפי׳ להיות לפניו כשדה מהנה כשאר איש אחר הגואלה מיד הקדש שיולאה מידו לכהנים ביובל: לכמום שהיתה. להיות שדה אחוזה שלא תלא מידו ביובל אינה נגאלת לו: לכהנים נפקא. לרבי יהודה בדמים ולר"ש בחנם וסוף סוף בעליה לא יגאלנה שוב לגמרי: שׁ לֹאו רבי אליעור היא. דאמר ין שני נמי בת גאולה היא אי לאו איפרקא ביובל ראשון: וטעמא דרבי אליעור מהכא. מדאילטריך האי עוד לאשמועינן דנגאלת היא לו להיות לפניו כשדה מקנה ולא מיתוקם האי קרא אלא ביובל שני ש"מ ביובל שני עומדת היא ליגאל: שילאפה לכהנים. שהקדיש אדם שדה אחוזה וגאלה אחר ויצאתה מידו לכהנים והקדישה (ג) יאן ביובל שני ואתו בעלים למיפרקה מיד גזבר: סד"א לא סיפרוק. כלל הואיל ולא גאלה בהקדש ראשון כשהקדישה הוא ים: ם"ל עוד. שתהא לפניו כשדה מקנה וכשיגיע יובל תלא מידו ותתחלק לכהנים: והסניא. בניחותא דדרשי׳ הכי: בשנם היובל ישוב השדה. במקדיש שדה מקנה כתיב וגאלה יו לוה: ס"ל לאשר לו אחוות הארץ. דהיינו בעלים ראשונים שמכרה לאותו שהקדישה ידו: יכול תחזור לבעלים הראשונים. שהקדישה הקדש ראשון שהרי לו אחוות הארץ: מ"ל לחשר קנהו מחסו. והרי לא נקנית מאתו אלא ע"י הקדש יצתה מידו אלא לכהן חוזרת שממנו הנאה לוקח זה שהקדישה והיינו נמי דלעיל דמאחר שהקדישה ראשון שהיתה לו אחוה וגאלה אחר וינתה לכהנים תו לא הדרא ליה אי לא פריק ליה: ואילטריך למכתב לאשר לאשמועינן כדאמרן דהיכא דהקדיש שדה אחוזה ולא גאלה וגאלה אחר ויצתה

לאומו

נפיק לכהנים: סכינא חריפא מפסקא

קראי. הא לא כתיבי הכי אלא הכי

כתיבי לא יגאל עוד והיה השדה בנאתו

מסתבר טפי בלא ג"ש ואח"כ שואל מה טעם דר' שמעון אלמא דרבי מאי טעמא דרבי ין אליעור אמר רבה אמר קרא ואם לא יגאל אם השדה יהודה מסתבר טפי וי"ל דאשכחן נמי כי האי גוונא בבא קמא (דף י:) וגו' זו והיה השדה בצאתו ביובל. ורבי אליעזר מפרש ליה ודריש ליה גבי הכוהו עשרה בני אדם בעשר מקלות דלמר משמע בי כי יכה כל הכי ואם לא יגאל לא יגאל עוד ואם מכר גזבר את השדה והיה השדה בנאתו ביובל לכהנים הא שמע מינה דאם לא מכר גזבר את השדה לא

> מקדשי בדק הבית ואין דנין קדשי בדק הבית מקרשי מזבח ורבי שמעון גמי נילף ממקריש

> בית דנין דבר שמתנה לכהנים מדבר שמתנה לכהנים ואין דנין דבר שמתנה לכהנים מדבר שאינו מתנה לכהנים: רבי 6 אליעזר אומר לא נכנסין ולא נותנין (4) [וכו']: אמר רבה מ"מ דר"א אמר הרא יואם לא יגאל את השדה לא יגאל עוד ואם מכר את השדה והיה השדה בצאתו ביובל אמר אביי יסכינא חריפא מפסקא קראי אלא אמר אביי מעמא דרבי יבול לא תהא יגאל יכול לא תהא נגאלת שתהא לפניו כשדה מקנה ת"ל עוד לכמות שהיתה אינה נגאלת אבל נגאלת שתהא לפניו כשדה מקנה אימת אילימא ביובל ראשון אמאי אינה נגאלת שדה אחוזה נמי, הויא, אלא פשימא ביובל שני ולמאן אילימא לרבי יהודה ור"ש לכהנים נפקא אלא לאו ב ר' אליעזר ושמע מינה מעמא דר' יז אליעזר מהכא ותסברא רבי יהודה ור"ש האי עוד מאי דרשי ביה אלא הכא במאי עסקינן בשרה שיצאה לכהנים והקרישה כהן ואתו בעלים למיפרקה ם"ד אמינא לא תיפרוק שתהא לפניו כשדה מקנה ת"ל עוד לכמות שהיתה אינה נגאלת אבל נגאלת שתהא לפניו כשדה מקנה והתניא בשנת היובל ישוב השדה לאשר קנהו מאתו יכול יחזור לגזבר שלקחו ממנו «תלמוד לומר לאשר לו אחוזת הארץ יאמר לאשר לו אחוזת הארץ מה תלמוד לומר לאשר קנהו מאתו שדה שיצאת לכהנים

איבעיא ומכרה כהן והקדישה לוקח וגאלה אחר יכול תחזור לבעלים הראשונים ית"ל לאשר קנהו זו ואיצטריך (כ) לא יגאל ואיצטריכא למיכתב לאשר קנהו דאי כתב רחמנא לא יגאל דלא קא הדרה כלל אבל הכא דקא הדרה תיהדר למרה קמא כתב רחמנא לאשר קנהו ואי כתב רחמנא לאשר קנהו דלא קא יהבי בעלים דמי אבל הכא דקא יהבי דמי תיקום בידייהו כתב רחמנא לא יגאל ואי כתב רחמנא לא יגאל ולא כתב עוד הוה אמינא לא תיפרוק כלל כתב רחמנא עוד לכמות שהיתה אינה נגאלת אבל נגאלת שתהא לפניו כשרה מקנה מאי הוי עלה אמר רבא אמר קרא והיה השדה בצאתו ביובל בצאתו מיד אחר איבעיא

לכהנים ומכרה כהן ביובל שני והקדישה לוקח וגאלה אחר דלא הדרא ביובל למרה קמא שהקדישה מחילה: ואיצטריך למיכסב לא יגאל. דאוקימנא לעיל נמי בהכי דהקדישה וגאלה אחר וילחה לכהנים והקדישה כהן חו לא מני פריק לה ראשון להיות לפניו כשדה אחוזה הואיל דילחה והקדישה לוקח דהשתא שדה מקנה הוא וכי פריק לה איניש מיד הקדש ומטי יובל לא נפקא לכהנים אלא הדרא אימא תיהדר למרה קמא הסקרישה מתלה שהרי לו אחחת הארץ קמ"ל לאשר קנהו מאחו דהיינו לכהן שלקחה מקדיש האחרון ממנו: סיקום בידייהו. לעולם כשדה שהקדישה תחלה שהרי לו אחחת הארץ קמ"ל לאשר קנהו מאחו דהיינו לכהן שלקחה מקדש האחרון ממנו: סיקום בידייהו. לעולם כשדה אחחה ולא מיפוק ביובל לכהנים שח כשדה מקנה כשאר אדם הקונה שדה אחחה מיד הקדש דהויא שדה מקנה לגביה ונפקא מיניה לכהנים ביובל: מאי הוי עלה. טעמא דרבי אליעור מהיכא: בצאסו. משמע כשחלא מיד הגואל אותה כדין שח שדה אדם הקונה קרקע שיולאה ביובל בההוא קאמר דמיהוי לכהנים אבל ביציאתו מיד הקדש לא משמע דאכתי לא אשמעינן קרא יזו הקדש יהא יוצא ביובל ישׁ(מכא בדק הבית):

העשמו הקדשה ואחר שהיו שהיו שהיו החלב. אלב הקדשה ואחר כית מת אכיו אינה אלה כבדה תקנה (פעיד דה), קגין פירות. שהימה קנייה לו מאכיו בשנה שמת אכיו, וקנין פירות הוא שהרי היובל נוהג, כקנין הגוף דמי. וכי מית אכיו לא ירית מידי ולא הויא ליה אמוזה, הלכך אי לאו דרבייה קרא לא הוה אמינא דתיהוי כשדה אמוזה, ואלטכיך קרא למת אכיו ואחר כך הקדשה (גיטין מה). לאו כקנין הגוף דמי. וכי מית אביו ירית גופל הלכך מת אכיו ואחר כך כו' (שם). בעלמא כו' כקבין הגוף דמי. ומודו דמת אביו ואחר הקדישה לריכא קרא (שם).

אימת אילימא ביובל ראשוו ובו'. מכאז קשה לגירסת רש"י שגרס במשנתינו גאלה אחר ואח"כ גאלוה בעלים יוצאה מידו לכהנים. דא"כ

איכת איימא ביובל ראשון וכר. מכאן קשה לגירסת רש"י שגרם במשנתינו גאלה אחר ואח"כ גאלות בעלים יוצאה מידו לכתנים, דא"כ
ביובל ראשון נמי לא הויא שדה אחוזה אם גאלה אחר, הילכך נראה דגרסי במתני גאלה אחר או אחד מן הקרובים (ואחר כך גאלה
בעלים) אינה יוצאה לכתנים ביובל וכן נמצא בספר הרגמ"ה (והראב"ק) ז"ל, ולתכי פריך אי ביובל ראשון אפי מכרה הגזבר לאחר וגאלוה
בעלים הויא לה שדה אחוזה ומפרשי לקרא הכי ואם לא יגאל השדה ביובל הראשון ומכרה הגזבר לאיש אחר לא יגאל בתורת שדה
אחוזה ביובל שני. תוס" הרא"ש: וש"מ מעפא דר" אלעור בהבא. בלומר בראציטריך עוד לומר להיות לפניו כשדה מקנה ולא
אחוזה ביובל שני ש"מ ביובל שני ש"יך ביה גאולה, וא"ח ברושא דברישה אבריאת בל כמה דלא ידע דרשה דעוד
מאי קאמר יכול לא תהא נגאלת מה גאולה ש"ך כיון דאכתי לא ידע דאין כתנים לתופה, וי"ל דידע שפיר דרשא דעוד דש"ך
גאולה ביובל שני אלא שכן דרך התנא לסבב הדבר עד שיגמור הדרש שלו. הרא"ש ז"ל בתוספותיו: א" לר" יהודה ולר"ש לכתנים נפקא.

אכתי לא אשמעניגן קרא יז הקדש יהא יולא ביובל יקן (מכח בדק הבית):
ישוב השדה לאשר קנהו מאתו
היינו הקדש יהא יולא ביובל יקן (מכח בדק הבית):
היינו הקדש יהיק איפית
קאי [דקאמר] אבל נגאלת שתהא לפניו כשדה מקנה איליםא ביובל ראשון דאכתי לא הגינה שנה היובל אמאי קאמר [עוד] לכמות שהיתה
אינה נגאלת אמאי [הא] דין שדה אחוזה גמי אית לה הואיל ולא עבר היובל עדיין: אלא פשישא ביובל שני. קאי תנא דברייתא ולמאן
קתני תנא דברייתא אבל נגאלת שתהא לפניו כשדה מקנה כלומר דקא הדרא להקדש: אי לרי יהודה ור' שמעון לבהנים הוא דנפקא. אפי מיובל ראשון כדתנן הכהנים נכנסין לתוכה למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה ומאחר דנפקא לכהנים שוב אינה נגאלת מידם בתורת חומר

מיובל ראשון להתה למר כדאית ליה ולמר הבשף לכהנים שוב אינה נגאלת מידם בתור"ת חומר שליד אלעור קאמר דסבירא ליה דשל הקרש היה ביובל הראשון: ותפברא כדקא מתרצת בשלמא לרי אלעור דאמר דשל הקרש הוא נפיתא) האי עור בקרא בשרה שיצאה לבהנים ברשל כסף אלא בשורה בין בחולת המחוז אלא לאו. מדקתוני גואלת שמתרצת בשלמא לרי עודרו אלא הכא במאי עסקינן. ברייתא בשרה שיצאה לבהנים כדסברי (ר"י ור"ש) דנפקא לכהנים ואח"כ הקדישה כהן [או כהן] אחד חֶלקו או הקדישו כולה בית אב דכיון דבאת האי עור: אלא הכא במאי עסקינן. ברייתא בשרה שיצאה לבהנים כדסברי (ר"י ור"ש) דנפקא לכהנים ואח"כ הקדישה כהן אחד הקלישו כולה בית אב דכיון דבאת האי מעוד האל נגאלת שתתא לבעלים אלא בשורה איב בישלים מקוד ת"ל עוד לכמות שהיתה בחורת שדה אחוזה אינה נגאלת שתתא לבעלי בשדה שיצאה לבהנים בריית כיון דנפקא להוע ברן למשף להוע מאר בעלים אלי ובעלים אל נגאלת שתתא לבעלי בשרה אלעור: בשנת חיובל בישלה שחדה. האי בשדה מקנה כתיב לאשר קמום שאם היה לו שדה מקנה הו"ל לאשר קמה ומור הארץ ולמוכר האור והאי האי בשדה לנובר שלקחה ממוד דקרינן ביה לאשר קמה מתוך ללאשר קמה בלון התור הארץ ולמוכר העדשה לוקח וגאלה אחר בר שאינו שלו ולא לגובר: אשבר לאשרון התור האל לבעלים היהיעו מיון ביות לאשר קבה בלומר ליה המון שלא לבעלים היה או שהאור לא למובר: אשבר לאשרון התור האל לבעלים היהיעו מיון בלות הארץ ולמור היא בעלים וחורת להלבעלים היה אלי שלא הדרא לבעלים ביובל השלי ביובל הואר לבעלים ביובל הואר עתור שיש כאן חוזרת הוא להקו ונאלה אחר משום הכי לא הדרא לבעלים ביובל הקוש הבאר ועור שיש כאן חוזרת הרבה שבאה לוקח ונאלה אחר משום הכי לא הדרא לבעלים ביובל הואר בעלים וחורת לתבעלים הדרר לבעלים ביובל הואר בעלים וחורת לבגעלים ארר בעלים למים להון למעלה היהר בעלים וחורת לא נאלה אחר שום הכי לא הדרץ לבעלים ברק היה באור בעלים וחורת לבהנים און משלה הוא לא הוא הרדר לבעלים ביובל למשף קבו בשותייתו כתב לאשר קנתו (החריה) (קודם) היובל לאן לקה ונאלה אחר משום הכי לא הדרץ בעלים והיה בעלים להים ביובל למון בעלים להים בעלים והיה בשלה בעלים להים בובל למון למים ביובל למון למים ביובל לאון למון למות בעלים הור בעלים להון בעלים למים בובל למון למות בעלים מור בעלים להיו בעלים להים בובל למון למים ביום להיום למ

הדרוקטה כד היו החדרה להור בכון שקור דבר של מהחברה להבליטות ביר הראים ודיל, הכלון משדה שיצאת לבתנים בטון ולרי יהודה הלרי שמעון הוה לה מיטר נקחו מיון שהיא להלוטין ביר הכחנים. תוסי הראיש זיל, ה<mark>כ"ע בשדה שיצאת לבתנים בטון</mark> שני האזוה שהקרישה בעלים וגאלה אחר לפני היובל שיוצאה לכחנים ביובל ובא הכהן אשר הגיע לו אותו שדה והקרישה והיינו ביובל שני ואתו בעלים למיפרקה דסד״א דאי לא כתיב כי אם לא יגאל דלא חיפרוק שתהא לפניו אפילו כשדה מקנה ת״ל עוד לכמות שהיתה אינה נגאלת אבל נגאלת שתהא כשדה מקנה פי׳ ותחזור לכהנים ביובל והשתא קאי והיה השדה בצאתו ביובל אשני דרכים דמיירי בהו הרא ביז אואם יגאל את השדה ביז אואם מכר את השדה לאיש אחר דלעולם הרא בשני עניינים איירי כדפי׳ לעיל וא״כ לר״א נמי פירושא קרא בן אומה באל אה וושרוד בן אומם ככל אוג ושנות האי שהוו דבולם קרא בביל ביל ביל היל כל לכל א כל היל מני ביו שא דקרא הכי הוא ולעולם תיפני לך מאי שמצא ריא ומסיק מאי הוא עלה פיל מיט דריא אמר רבא אמר קרא כר פיר בצאתו משמע שיוצא מיד אחר שגאלה מיד הגובר אבל כל זמן שהוא ביד הגובר לא יצא ביובל. תוס׳ טוך:

נפש עד שיכה כל נפש ולמר משמע כל דהו נפש ונ"ל דלפי מה דפירשתי

ניחא דפשטיה דקרא משתמע שינא לכהנים יש ולא אינטריך גזירה שוה כן לומר דיולא בדמים כאן ולמר אלטריך גזרה שוה דיונה בחנם: מאי מעמא דרבי אדיעזר. וא"ת והלא פשטיה דהרא כרבי בין אליעור משתמע ואם לא יגאל השדה הבעלים ואם מכר כלומר אלא שמכרו הגזבר לאיש אחר והיה בנאחו ביובל לכהנים אלמא אינו יוצא לכהנים כ"א בנמכר לאחר אבל לא גאלו אחר ועדיין ביד הגזבר אז אינו יוצא לכהנים אלמא פשטיה דקרא כרבי אליעזר משתמע ולפי מה שפירשתי דואם לא יגאל ואם מכר שני דרכים הם בזה ניחא דמשמע דבשני אלו יולא לכהנים:

אילימא ביובל ראשון אמאי אינה נגאלת שרה אחוזה נמי

הויא. תימה הוה ליה למימר אילימא ביובל ראשון הכתיב ואם גאל יגאל את השדה והם לו ושמא היינו הא דהאמר וא״ת הא יש לאוקמא ביובל ראשון כגון שגאלה אחר מיד הגובר וגאלה ממנו הבעלים דאו הדין כגו בו שהוא כשדה מקנה וחוזרת לכהנים ביובל כדתנן (לעיל דף כה.) גאלה אחר או אחד מן הקרובים וגאלה הוא יולא מתחת ידו ביובל וי"ל דאין סברא דמיירי קרא כד] (בהני) בגאולה הבאה מיד אחר ליד הבעלים דלא מיירי קרא אלא בגאולה מיד גובר שהרי אם גאלה אחר לא ימכרנה לבעלים אם ירלה (ומיהו) [ומש"ה] לא מיירי לא יגאל עוד כי אם בגאולה הבאה מיד הגובר:

רבינו גרשום שדה אחוזה וכבשי עצרת הוו

מתנה לכהנים דבתרווייהו כתיב לכהז יהיה ולא במקדיש בית: ורבי אלטזר אומר לא נכנסיו ולא ורבי אלעור אומר לא נכניתן ולא נותנין דמים להקדש אלא נקראת כרי.] מ"ם דרבי אלעור אמר קרא אם לא ינאל את השדה. עד שנת היובל לא ינאל עוד לבעלים אלא הרי היא של הקדש ולא נכנסין . ילא נותניז דמים אבל **אם מכר את** אח״כ והיה השרה בצאתו ביובל לכהן תהיה: [אמר אביי] סכינא חריפא מפסקא קראי. כלומר דהאי לא יגאל משוי ליה נמי דהאי לא יגאל משוי ליה נמי אלפני פניו אאם לא יגאל והאי והיה השדה משוי ליה נמי אלפני פניו אואם מכר וכי מי חתכם והפסיקם: אלא אמר אביי מעמא דרבי אלעזר כדתניא לא יגאל יכול לא תהא נגאלת. לאחר ורובל שונה לפנין להאלה אפי [בתורת] שדה מקנה שתהא שלו עד היובל וביובל תחזור להקדש: ת"ל עוד. כלומר מאחר שיצאה ביובל עוד לא תהא נגאלת שתהא דינה עוד כמו שהיתה כשדה אחוזה שתחזור לבעליה [שוב] ביובל אבל נגאלת לו בתורת שדה מקנה שתהא שלו עד שנת . וביובל תחזור להקדש משום דכיון דהגיע יובל ולא נגאלה קנאה הקדש כי חוזר זה וגאלה מהקדש הוי כלוקח. וכתיב והיה השדה בצאתו ביובל לכהן תהיה אחוזתו בשנת היובל

. א"ת ולוקמא כרבי יהודה ור"ש ומיירי כגוז שקנה ביובל שני מז הכהנים שנכנסו לתוכה. וי"ל דלשוז גאולה משמע ממקום שאינה נחלטת.